

Lectures recomanades

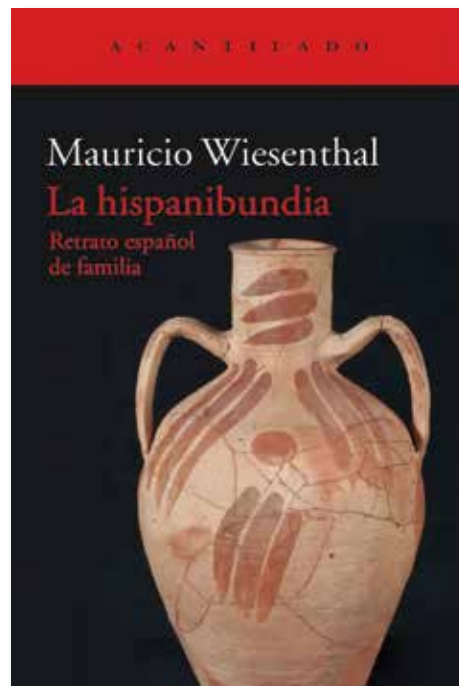
La Hispanobundia

Mauricio Wiesenthal

Una de les grans joies literàries, erudites i de l'alta cultura que té la ciutat de Barcelona és **Mauricio Wiesenthal**. Wiesenthal, deixeble de l'escriptor **Stefan Zweig**, és un mestre del gènere literari que podríem dir "mosaic": els seus llibres, sempre erudits, barregen elements de diferents estils i corrents: llibre de viatges, assaig, memòries, tot, envoltat d'experiències personals i amb una clara vocació de pedagogia. En el seu últim llibre, *La Hispanibundia*, l'escriptor nascut a Barcelona d'origen burgès alemany, ens presenta un interessantíssim retrat de família dels habitants del que **Plini el vell**, ja en temps dels romans, anomenava les Espanyes (*Hispanie*), en plural.

Amb la seva intel·ligència i sentit de l'humor habitual, l'autor ens ofereix un text ric en detalls que explora els orígens de la nostra història i del nostre caràcter, la nostra gana de glòria i honra, el nostre desig de viure i algunes de les claus de la nostra educació sentimental. Es tracta d'un meravellós patrimoni compartit que avui en dia el tenim molt oblidat, si no directament menysprejat. Es tracta d'un exercici de memòria que parteix de la base de què els països només poden millorar i prosperar si s'esforcen a conèixer la seva història i són capaços d'acceptar-la com és. Un llibre del qual **Golo Mann**, fill del gran escriptor i Premi Nobel **Thomas Mann**, i amic personal de l'autor, qualifica en la presentació inicial com digna de la tradició del millor **Ortega** o **Madariaga**.

La lectura té moltíssims passatges deliciosos com el capítol que l'autor dedica al pintor de la cort de **Felip IV**, **Diego Velázquez**, del que diu coses com: "*Una escena captada en una fracció de segundo se convierte, bajo el pincel velazqueño, en una biografía completa. Cada vez que se acerca a un rostro, Velázquez lo honra.*" Hi ha altres capítols reveladors com quan l'autor contextualitza l'imperi espanyol, un imperi fruit de la casualitat de descobrir tot un nou continent, una gesta mai repetida ni abans ni després, i com aquest va ser una empresa essencialment civilitzadora.

Amb tots els peròs que s'hi vulguin fer, el paper de l'Imperi Espanyol Amèrica llatina no es correspon amb la llegenda negra que a vegades els mateixos espanyols ens hem volgut creure. A Lima, on els espanyols van fundar una Universitat, igual que a Cartagena d'Índies, i va haver-hi més cames d'hospitals que a Sevilla. Quan els espanyols vam arribar al nou món van fundar ciutats, universitats i esglésies, i al mig hi vam posar una plaça Major, on comerciar, parlar i barrejar-nos els uns amb els altres, en comparació als imperis protestants que el primer que feien era construir un mur.

El llibre parla de moltes altres coses. També de les nostres debilitats, com la nostra característica enveja, o els nostres excessos de passió que molts cops ens fa diluir el concepte de justícia i substituir-la per venjança. Wiesenthal, despulla molts dels mites sobre la inquisició que arrela més amb aquesta idea d'enveja i de justícia populista, tant freqüentada també ara, que no pas per elements religiosos com sempre s'ha dit. L'autor recorda els il·lustratius versos de **Calderón de la Barca**: "*No hay hombre tan desdichado/ que no tanga un envidioso/ ni hombre tan venturoso/ que no tanga su envidiado.*"

El llibre tracta un ampli ventall de temes i personatges que ens ajuden agafar perspectiva del nostre ric i molt dilatat passat i també a entendre millor el nostre present.